

Смарагдни Записи

Никодин Чернодримски

www.nasky.it

www.nasky.it

Содржина

1. Можеби
2. Можевме
3. Молчеливи дејанија
4. На патот до небото
5. На Гавранот
6. Наздравувам за Љубовта
7. Наметка од тага
8. Не давај им Боже
9. Не заборавам
10. Псст
11. Небесна порота
12. Небесни вистини.
13. Невидливи Коњи
14. недоречена
15. Незнаеш ти срно моја
16. Непознат јазик
17. Непозната вселена
18. Непокорен
19. Нечиј ден
20. Ни над мене ни под мене нема ништо
21. Никој не го сака Талирот
22. Нишки
23. Ново распнување
24. Нојна загатливост
25. Одговор на прашање
26. Ослободиме од сета тага вечерва
27. Откриена тајна
28. Офелија
29. Паганско Оро
30. Парче небо
31. Патник од Времето
32. Пепеласти сништа
33. Песна над песните
34. Пехар
35. Подпаѓам сега под Божји суд

36. Полноќен Ритуал
37. Полноќна ружа
38. Полусон
39. Поругание е секој нов ден
40. Последна тажна песна
41. Постела од сништа
42. Постојат ли
43. потоа
44. Почнувам одново
45. Пранги на небото
46. Прво Утро
47. Претпоставката не ме зачуди
48. Призрак
49. Призрачна Кралица
50. Продавам време
51. Пролетно сонување
52. Прослови
53. Пурпурност
54. Потомок на Ерида
55. Ритуалот на љубовта
56. Сега
57. Сакам да бидам жив повторно
58. Само претчувувам
59. Свадбарски утра
60. Се колнам
61. Сеќавања на мојот живот.
62. Сеќавање
63. Симната клетва
64. Скрнавење
65. Сонував ли досега само лош сон
66. Спијам во тишината
67. Зависник
68. Стих на заборавот
69. Тивко заминување
70. Убијци на мечти
71. Утре или задутре ќе знаеш
72. Хиперактивна ноќ
73. Црни планини
74. Чекори
75. Чемер

- 76. Чудесна жена
- 77. Чудно хоби
- 78. Самоодрекување на Поет и Граматник
- 79. Та нели смртник бев.
- 80. Да се поделиме како луѓе

Наместо предговор

Моите смарагдни записи тука завршуваат..чудно..остана непозната свезда во бескрајното небо..лебдев и со мислите над твоите понори кои несакаш да ги видиш..Величенствена во твој стил,опијанета од киселоста на нечие машко тело..молчиш..ги прекрши сите космички закони на праведливоста..хармонијата ја исполни со хаос,и сите кои беа големи ги направи мали..така само ти знаеш да блескаш Величенствено..светлината ја запечати во темнината твоја,за која зборуваш дека е моја...знам..родена си во вечниот пламен,за да го гориш и пеплосуваш с е околу..а јас небаре сум потомок на Прометеј,морам тој вечен оган што го подаруваш,да го расејувам,не да го подарувам наоколу..стравуваш од умирањето на световите создадени,се плашиш од темнината и со цвилеш се впиваш во сечија машка пора..единствено не научи петата свера да ја доприш...јас ќе прегорам таму..те гледам и сега со невидливите очи,заробена во сопствените обрачи..со Бела кошула си ги прекрила.желна за Апсолутната слобода..ех мила моја,незнаеш колку скриено каење има во тие бескрајни простори каде што ќе лета твојата душа..прости што нема да бидам таму кога ќе го почувствуваш мирисот на темнината..со широко отворени зеници ќе гледаш како птиците само ја прелетуваат твојата одаја...тие проклети четири сидови од кој се плашиш..со скриен копнеш и ладни силно стиснати дланки ќе наслушнуваш дали во тие тесни временски ходници ќе одекне ехото од чекорите на нашите два Ангели..тоа ќе бидат само чекори без траги..се враќам во смарагниот град,на онаа иста смагардна кула каде што го дадовме заветот на Вечноста..да ја чувам од скитници валкани и намерници зловни..таму на таа кула којзнае уште колку векови ќе бидам осамен чекаќи да се пробуди твојата заспана душа...признавам,преморен сум од тежината на вековите кои ги носам на моите плаќи,сега,тука на ова парче земја,го спуштам штитот на светлинат со кој се бранев од сите подземни креатури,и прогласувам крај на Битката...кристалните капки на времето ја растопија мојата маска на смртник,сега сум без име,без форма..моето постоење е само нечија фраза додека јас започнувам да другарувам со моите најверни пријатели ладните дождови и немирните ветришта.

Колку и да се трудиш да ми го згазиш сонот тој
е поголем и од тебе.

Можеби

Си го смалувам својот грев
Никогаш повеќе нема да прорекнувам
Ниту да читам од старата книга со тајни.

Стигнав со перјата на Ангелот
Литите партали ќе ги оставам ете на карпите
Којзнае дали се спасив од оганот на пеколот.

Бог нека е со вас
Рече случаен минувач во мојот живот
Да ја дознаеш иднината е само измама на смрта.

И затоа, можеби
И само можеби во еден ден
Љубовта ќе ја кажам како најголема молитва

Можевме

А можевме.верувајми сега,кога тогаш не ми веруваше

Можевме

Собата да ја полниме со ијлада и еден сон,

Верувајми

Можевме од миговите неродени белина да создадеме

И како виножито да ја обоиме

Можевме

Низ преградките сојуз нераскинлив да создадеме

И во секое утро со блесок да гледаме

Можевме

И да плачиме среќни што повторно срцата ни треперат

Можевме

Навистина верувајми сега,кога тогаш не ми веруваше

И ние да ја напишеме

Најубавата елегија за љубовта

Можевме и ние да ја наречеме илјада и една ноќ

Можевме.....

.....можевме.....

.....можевме да бидеме љубов,а не навика

.....можевме.....

Моите мечти се веќе папсани одблесоци на денот
А ти,припремија твојата игла со отровен врв
Станав полумртва пеперутка
Допримере некаде во близина на срцето
Знам дека ќе бидам прекрасен примерок за твојот хербариум

Молчеливи дејанија

Со горчлив прекор и солзи во грлото што се сливат
Се штитам сега од трепетливи лилави сенки
Не ги разбираам, а крвта веќе бучи по една вечност
Ме натераа да се чувствувам како проколнат крвник
На кој судбината продолжува да ора длабоки бразди.
Сторија зло, рече некој или некоја....
Пештерски ладни пајаци пуштија снагата да ми ја љубат
Не се покорувам, глаголам крај спилите
Убијтеме, реката на возбудата ќе ме одвлечка во еден свет
Овде и птиците во осојов се безгласни
Овде со матни очи барам капка утринска роса
Вашиот оган на пониженост не ќе ме спржи
Бев корен на грев вдамнина, верував
Остарев, мислите во капка солза ќе се удавам
Го донесовте гробникот, со зелено злато да ме дарува
Молчите
Наморничавен со јад, и болен со очи на воскреснато дете
Се подавам на сенката од другата младост
Со грчот на тупаницата ја кинам кошулата
Градите ги оставам без здив
Умирам со птицата на мојата пролет

На патот до небото

На патот до небото
Никој нема да забележи дека патувам
А ти
Како клетва фрлена во моето срце
Остануваш засекогаш.

Гледам навистина во небото
Ја чувствувам постелата на ангелското крило
Гледам навистина во земјата
Го чувствувам мирисот на свежа земја

На Гавранот

Слушам земјата посака спомените
 Ете така во прав да ги претвори, има право
 Тоа и сенката од минатото ми го кажува
 Ајде, низ насмевка изговара
 И белиот фустан го припремив
 Славјето само што не почнало

Само едно оф низ градиве се срина
 Додека ветерот го молам
 Другар верен ми беше и низ сништата
 За последен пат ќе те молам
 Донеси однекаде, од непозната градина
 Семе од бели ружи
 Нека цветаат на црвеницата, а можеби и иловица

Крај бранот застанувам
 Не да се радувам на шумот
 Не долги беседи да кажуваме
 Туку ете
 За последен пат името на песокот ќе го напишам
 Нека го избрише од брегот засекогаш

Немеам крај кладата на пољаната
 Дневникот никогаш непрочитан го држам
 Сите страници душата моја ги пишуваше
 Повторно немеам
 Гледам гладен е веќе, нека пламти до утрината
 Парчината душа нека прегорат.

Без кожа на себе го направив сето ова
 Коцките на календарот празни се
 Само лисјата на дабот стар шумолат
 Се сокрил знам таму гавранот
 Нему
 Токму нему ќе му ја посветам оваа песна

Наздравувам за Љубовта

Ја допрев љубовта во сршта,да ти покажам непотребно е
 Моја најмила,само да знаш
 Не те барам во исто име,лик кој наликува на тебе,
 Не те барам ни во туѓите очи,не ми е потреба копија твоја
 Те пронајдов еднаш и сега со сите неродени мигови живееш во мене.

Не ја сакам илузијата,ми ја покажа во сите нејзини лица
 Не ги сакам пеперутките,твоите беа премногу крволочни
 Ти го подарив името,а ти ја одбра лажната гордост
 Иди и верувај дека сите луѓе се Ангели
 Твоите невини години веќе ги извалкаа и продадоа.

Јас сум во светот на Љубовта,се молам додека зората не зазорила

Ветришта мои,сенки се сторете,залутајте во ноќта црна
 Зборовиве мои не и ги носете,и ги засидаа сите прозори
 Бидетеи сон што трепери,немир што скротува
 Од далечините ќе ја гледам,со погледи вжарени
 Кога сонот ќе ја напушти виножито од бели рози оставете.

Сам себе си простив,нека ми ми е простено сега од вас
 Оставив многу мечти да се прпелкаат
 Оставив многу сонови со лага да ги крадат други
 Им простував и на молкот и на говорот оставаќи ги тажни

Така, реви и плачи судбино,со пенливо вино наздравувам за Љубовта

Наметка од тага

Јас сега пејам песна за Боговите
Бесмртна ода исполнета со земски нежности
Додека високо на мене
Соколот ги разнесува зборовите низ бескрајот
Неговиот крик е мојата молитва кон небото
Отсега натаму
До мојот крај
Кога небото ќе плаче за мене
Галебите ќе ви раскажат за тој тажен миг
Во маглата на секакви сеќавања сум паднат лист
Можеби ќе заличи на пожолтен планински
Но таква е сега мојата душа
Знам дека не е за верување
Но птиците ми ги дадоа криљата
Секоја вечер сега сонувам за вечниот лет
Само дрскиот ветер од север
Ете ме потсетува дека сеуште сум смртник
Се додека не се изгубам со погледот низ прозорецот
Облечен во наметка од тага
Го напуштам полека домот каде скитникот го пронајде мирот.

Не давај им Боже

Не давај им Боже,
да ја разораат
манастирската тишина
во мојата душа...
Не давај им да ме допрат
со раце што милувале злато,
да ме гледаат со очи
што паралеле плот.

Дај,
да сум видлив во срамот,
а невидлив во болката,
да сум проклет во гревот,
а благословен во плачот,
да сум понизен во немаштија,
а роб во богатство,
...да ги сакам за тоа што не се,
да ме сакаат за тоа што сум.

Не заборавам

Ги скамени сите желби што се родија
Го врза немирот твој со девет чворови
Го закрепи привидот на среќа да личи
И така ја роди омразата во мене

Можеби требаше да ја преораш душата
Да го отстраниш сиот расеан мов со кисел вкус
Да се вратиш
Да ја земеше некогаш забравената насмевка
Да кажеше извини.

Но знам колку Љубов остана во мене за тебе
Толку доволно
Последниот ден со насмевка да го поминам.
Последниот час да те прегрнам
Ќе кажам по којзнае кој пат ти простувам
Не да бидам најак,или грешник кој прошка бара.

Не заборавам зошто сакав искрено
Стои и еден спомен дневно воскреснуваат
Со стотици детски насмевки се полни
И стотици стотици прегратки искрени.

Псст

Нема да пеам за проколнатите
 Ќе ги одминам на патеките тесни тажните
 Ќе ги оставам во глибот очајниците
 Ќе застамам да ја прегрнам вљубената во љубовта.

Ќе и покажам како се пишува песна со прстите во облаците
 Ќе и покажам како се ткае со разбојот на љубовта
 Наместо конци од срцето најнежни чувства ќе земам
 Наместо платно дел од душата ќе спружам

За шарите ќе дознаам кога сонцето ќе огрее
 Месечината мојата прамајка во сонот со сјај ќе ги облее
 Блесокот во руменилото на зората ќе се роди
 На пладне сите злобници од завист ќе замолчат.

Јас сум ткајачот на среќа
 Не се чудете
 Утре повторно ќе ткаам нов килим со волшебни шари
 Овде онде ќе поставам и блескави камења.

песнава ја посветува на личноста која е моја тајна, тајна која можеби
 засекогаш ќе успее да се вкорени некаде длабоко во мене.

не давам наслов зошто утре можеби ќе морам да ја продолжам

Не зборувај повеќе
 Твоите зборови во мојава душа виори дигаат
 Немир благ со трепеливост прават
 Те молам
 Исто како што ги молам свездите да блескаат за тебе
 Те молам
 Да го одмолчине овој миг што доаѓа
 На крајот кога ќе заврше почетокот
 Ќе ги соберем спомените од тој миг
 Јас со насмевка распослана
 Ти со уште еден создаден свет

Ќе бидам гостин драг
 Ти покажисе како домаќинка добра
 Не барам пространа одаја во твоето срце
 Само една топла и мека столица во некој дамар

Кога ќе се одморам, ќе се претворам во земја мека
 Ти гази по неа
 Со нежноста на стапалат знам нема да ме повредиш

Пссст
 Сами сме во тишината
 Те молам повторно да го одмолчине овој миг
 Некој ќе ги укради нашите мисли.

Таму каде што плачат Ангелите
 Душата посака да отиде
 Во предворјето на тагата е тоа
 Чемерот и јадот засекогаш да го остави

Вечерва моја тајно ќе тагувам
 На рабовите од црниот олтар ќе седам
 Ќе лепам дрско и безобразно парчиња скапана душа
 Последните воздишки реа правт неподнослива.

Припремија твојата насмевка
 Како лек чудотворен ќе ми треба во утрините
 Ќе оставам една широка порта во сонот
 Величенствено дојди како небесен гласник.

Ако го видиш на престолот насмеаното дете
 Знај дека сум се препородил
 Род на феникс сум и тоа да го знаеш
 Во пепелта умрев, живеев долго се прпелкав, сега се родив .

Мојата прамајка за прериите ми раскажа
 И тие ќе ти ги покажам, со златоносна боја се препокриени
 Темјанушките измислиле песна за нас, чекаат веќе три века трпеливо
 Тревата својот зелен тепих го припремила за нас

Ах само да знаеш бубачките колку волшебни приказни знаат
Ги слушам секогаш кога на разбојот од среќата ткаам нова антерија
Од нежна пајакова мрежа е таа
Со илјада и еден јазол изврзана.....

Небесна порота

За небесната порота лицето го мијам
Несакам да помислите дека гревовите ги кријам
Само ете така гнасотиите да ги тргнам

Ме плукаа повалкани од мене
Не им судам
Кал, лепешки и што уште не фрлија и залепија
По ликот, плешките и каде уште не
Смрдеата не ми сметаше
Но реата во душата нивна беше неподнослива
Не им судат ни за тоа
Патеката со камења оштри ја послаа
Крвови петици ги сторив
На секоја капка што земјата лакомо ја голташе
Се радуваа и потскокнуваа весело
Не им судам и на нив

За небесната порота лицето го мијам
Несакам да помислите дека гревовите ги кријам
Само ете така гнасотиите да ги тргнам

Не им судам
Чекам само стрпливо да ми судат

Небесни вистини.

Во мене
Под болскотот на очите
Зад насмевката
Во крвта и во сознанието
Страдав
Од живите богови
Многумина ги предизвикував
И така ја запознав нивната грдост
Најверојатно
Во себе носам нивна нишка
Нивна крв.

Копнееш ли Никодине сеуште
Притаена и без трепер во себе се подбиваше сенката
Помала од својата сенка
Обземен си од рамнодушие
А јас умирам од насилие во крвта што ми тече
Глаголам не за неа
Во мене нема копнеж
Престанав да растам пред три лета.

Надвор
Во небото нема никаков немир
Пред очи гавран ми прелета
Во хоризонтот ја снема сенката
Зарем повторно се разголुвам до коренот
Врз мене росеше навечерината
Предвидував дека ќе ме посети
Во едно загатливо мигојавление
Оваа сенка беше само нејзин извидник
Морничава и со грдост полна

Ноќва
През полноќ ќе да е полно свезди.

Невидливи Коњи

Зелените далги на месечината ме опијанија
 Ме легнаа,и покорен на слепото љубопитије ме сторија
 Градот спиеше непознаваќи ни љубов ни омраза нечија.

Од стар јарем излегов,заборавив на опасноста
 Миговението што се роди можеше непрозирна сенка да ме стори
 Ни тогаш ни подоцна со скусено расо никаде не прословив се што видов.

Очите без зеници,без жив болскот им беа,не многу страшни
 Молвеа,со черниве веде ќе те спеплосаме,ќе свенеш,ќе испукаш
 Кога подив,кога појадосан одметник и одроденик ќе станеш.

Мигот тој,невратот ли дојде,или меѓата беше на рамнодушието
 Во друго време,за тебе мртво ќе се вратиш назад
 Од клопче што под постела остана лежи гасеницата во пеперутка да ја сториш.

Се лелеам над својата лушпа од тело,гледам предвреме остарена жена клечи
 Кожата од лицето ми ја симнува,брчките ги брише така,некој спомен таму бара
 Сум се иселил,ненужен сум веќе,ни крвта,ни сознанието го нема таму.

А ете,цртав коски пожолтени со писмо старо на нив по земјата
 Скиптарот го стегав силно,тегоби на скрб и јад мелев
 Зер повторно станувам живописец,не молвам тука,доста е веќе.

Спогодбата ја направив,вечен сојуз склопив веќе
 Чувствувам дека рие збеснато со конци лигави во градиве
 Кога веќе правдината се изврти и стана гнев на матно сознание.

Без проштален поглед кон небото,повторно пишувам на земјата
 Пресмртниот крик е конечниот глас на болката и животот
 Ги оставам невидливите коњи да зборуваат,за мојот грев,за мојата тајна љубов.

недоречена

Ќе се јави голема и потресна вистина
Ќе ме оглуви, ќе ме поклопи во уште поголема кора на тишина
Како ајванче на колена, ќе ми врие во ноздрите крвава пена
И ќе се плашам од онаа тишина што ќе се јави кога ќе спијат сите.

Сеедно, свенувам, со замаглен поглед догорувам
Да ревам ли тука во скриве
Не ги сонувајте моите ужаси
Имајте милост, не ги будете моите ридови од болка.

Евеја повторно судбината, пред очите ми се перчи
Повторно на крстопатот од животот и смрта ме става
Вгрло студена грутка воздух залепи
Од каде ли маглата на страшните соништа ја домкна.

Се ниша и мојата сенка, некој непоканет ја гази душмански
Непознато безоблично битие со веќе всрце гаѓа
Не е ова некое кошмарно чудо ако мислите
Недорасната девојка, невешта русалка, од земјата ќе ме одели.

Непоканета, со своја цел дојдена гостинка е
Ќе се сврти и кон мене и кон месечината, и песна ќе пее
Ти умираш со грутчиња јад, јас го гледам твоето крваво умирање
Без белег на каење во недоречености ќе замине.

Незнаеш ти срно моја

Незнаеш ти срно моја како е во срцето два пламења да ти горат
 Едниот да те пали и жари
 Другиот да те труе и мами со илузии непрегледни
 Незнаеш ти срно моја

Левата страна пространства непрегледни од блаженства ми дава
 Плови мојата душа со тебе таму
 Десната страна понори од болка ми отвара и во понорите спомените
 Спомените ги воскреснува,маѓија стран е тоа,маѓија со катанец залчучена.

Незнаеш ти срно моја
 Незнаеш навистина,незнаеш срно.....

Непознат јазик

Сакав да напишам песна за мене
Никаде невидов збор
Зарем сум толку празен
Или ми ги украдоа некои злобници моите мисли.

Не знам дека пишував празни песни
Манипулирав со зборовите
Составував некакви песни
Или никакви којзнае.

Сега
Сега ќе пишувам на непознат јазик за вас
Никогаш нема да ги разберете
Ни пак ќе ги видите на хартија

Ќе ги напишам на небото
И на земјата
Со оган ќе ги заградам
Кој има храброст нека фрли кофа вода врз нив.

Некаде таму ќе остане запишана вистината
Втисната во некој агол ако е агол од бесконечноста
Јас
Јас навистина од денес ќе пишувам на непознат јазик.

Непозната вселена

Во непозната вселена за многумина ја сместив надежта
Таму и сништата недосонувани ги оставив
Постела мека и направија
Сестрински и братски ја прегрнаа.
Вечната тишина беше бедемот цврст околу нив
А јас
Останав тука на земјата празен
Со крвави дланки
Знаете
Ги погребувам последните спомени што останаа
Уморен сум од нивната тежина
Болни се нивните окови.
Еве и молитва ќе кажам за нив
Нека почиваат достоинствено
Промената ме соголи и тагата ја презреа
Пукна и ме напушти заминуваќи во недогледот
Сега молчам
Чекам љубовта да помине
Ги слушам прапорците на кочиите нејзини
Низ ехото се плодат по стоти пат
Многумина не веруваат на ова
Мене сеедно ми е

Непокорен

Небото немаше ни капка вода во себе да ме замие
 Земјата пукаше пукнатини правеше за моите гревови
 Петиот Ангел со жал ми ги затвара очите
 Ме измами сонот што го чував при срце, како блудник заминувам
 Ги бројам неродените денови, чинам четириесетина останаа
 Ете и сенката се намали, утрово беше во агонија
 Ех воздивнувам
 Зарем поп со излитена мантија и мрсна брада псалм ќе чита
 Ех се насмевнувам си изнасилна насмевка
 Конечно младоженец ќе станам
 Вечноста ќе ме венча
 Невеста русокоса самовила чека.

Слатка дремка на ладна земја ме заспа
 Плачам со солзите на срцето
 Кој ли сега кошула ткаена ќе ми облече
 Кој ли последна врелина на лице ќе ми допри
 Кој сум јас, кој ли ми ги видел очите да речи стана непокорен

.

Нечиј ден

Сите овие години мила моја
Душата моја те сликаше на хартијата
Пишуваше со страст додека небесното стадо брестеше
Јас низ зборовите те опејував.

Од полноќта одговорот го очекувам
Во блатотот од лаги заглави ли
Или млекото што го цицаше со горчини зли било полно
Прашувам зошто сега неумеам да мразам.

Болката веќе не ме мори Тагата не ме коси
Се издигнав од мракот темен
Со пламен се молам на каменот мој
Во нечиј ден заблискај конечно.

Ни над мене ни под мене нема ништо

Јазикот беше ми отврдна
 Легна во ковчегот на вилиците небаре е бесилен мртовец
 Неможе ни рапаво да шепоти сега
 Саканиот син скрби во себе онака детински неразбрано
 Милата ми ќерка зад мене во соништата остануваше.

Сторив грев
 Еднаш умрев од Љубов невозвратена
 Вторпат плачевме со ноќната птица во далечините
 Третпат чекорите ме однесоа во неврат.

Болката се разлеваше по целата става
 Ми ги пиеше коските лакоми
 Ми го ораше месото зборуваќи низ пискот угар стогодишен е
 Немав сили да станам.

Ќе признаам вечерва во зелената светлост на месечината
 Немам домаќинка што ќе ме испрати по калдрмата
 Пресмртник сум, неверницата се смее и гозба спрема
 Суви риби, зашеќерени бадеми и урми благи сервира.

Зелени врани се кикотат со човечки глас
 Лажни богомилки вскутој иловица носат како дар
 Шурка небесна светлост
 А јас се струполувам во бескрајноста

Ни над мене ни под мене нема ништо

Никој не го сака Талирот

Животот вчера на раскрсница чудна ме однесе
 Со дрва суви три и кафана една, небеше биртија тоа го знам
 Кошевите сепак стоеа, варта паднала којзнае кога
 Сепак имаше топлина во тие тули
 Гласовите од внатре ме мамеа да влезам
 Небаре беа некои заборавени некажани молитви за љубовта
 Само прагот беше чуден
 Испишан со писмо кое едвај се читаше
 Ова е твојот свт
 Се плашеше да го видиш, сега живејго и овој дел
 Колку ли крадачи видов, пијаници одвартни, блудници истрошени
 Боеми кое се надвикуваа меѓу себе
 Мудроста сопствена за бокал вино ја продаваа
 Замре жагорот кога стапалка моја згазна
 Новодојденец бев, можеби затоа
 Одекна хор грлат од грла многу
 Кажувај зошто си дојден, Ти, кој тагата ја расејуваш насекаде
 Дојдов... викнав да ги надвикам
 Со талирот што го носам во џебот тура да ви платам
 Го носам уште од раѓање
 Знај дека тука нема ни големи ни мали
 Пијте до бесвест вие одпадници од животот
 Збрка настана, викотници страшни
 Ти, ти смрта ни ја носиш, а ние во сплетот на чувствата сме заплеткани
 За час кафаната остана празна
 Само еден глас радосен беше
 Крџмарот озарен целиот
 Седни патнику и сегати напије во мојата посакувана тишина
 Напије црно вино онолку колку што имаш бигори во душата
 Ракија бела колку што имаш надежи за љубовта да ја воскреснеш
 Незнам дали пиев но главоболката ме потсети на бокалот со црно вино.

Нишки

Нележам веќе во облак на отуѓеност
 Спиев,
 Разбудете ме
 Со немушт јазик и говор на желби ќе зборувам
 Суровата лузна на лицето исчезна
 Вечната тишина ме глоби секој ден по три алтани
 Разбудете ме
 Гледам на дланкава лежат сите тајни на животот
 Кратко спокојство и диви мириси, така
 Испаруваат дневните промени како сенки
 Разбудете ги и другите
 Ќе појдам да ги разберам сите луѓе
 Ги фрлив тешките пранги на самотијата
 За малку ќе стасав на губилиште како осуденик без вина
 Неправедната пресуда бесилка ми постави кон вечниот мрак
 Се расонувам
 Ете со невозможно лице на промена
 Спокојно сега одам по невидливи сончеви нишки
 Безз брзање, подавам рака и ненамерник за добро утро

Ново распнување

Во утробата ми прорти плач
 Плач на смеата ,слична на човек
 Зарем беше ова грчот на животот
 Господе,повторно ли ме определи за ново распнување.

Знам,ангелот твој низ милоста своја прошепоти
 Ноќта е мајка на неутешените
 Крвник на непретпазливите
 Без неа не ќе узнаеш што е занес или копнеж

Напиши барем религија за нејасна љубов
 Која ќе те демне на секој чекор во соништата
 Тогај не ќе бидеш фатен во мрак со граници свои
 Оживеја,и посеј живо семе во живо месо.

Чекорам,и се кадам со темјан во свечена осаменост
 Чекорам во привидот по невидливи врвици до русалките
 Кои вечерва за мене на свездена пајажина танцуваат
 Појат,заборавиго своето вчера,затебе нема утре.....

Ноќна загатливост

Низ чадлив превез ја гледам ноќната загатливост
Присилен од болката која ме води во мртви води
Поинакви од оние сто сум ги знаел и сум ги гледал.

Го покрив сините очи со рапава дланка
Искинати и безначајни зборови ми застапаа во грлото
Отвораќи ми огнена пупка која се шири низ градите.

Клекнав,зарем душата се трга од мене
Зграпчив лилав мрак од отворената утроба
Се олабавив,со сеќавања за дедо прадедо.

Ревев немо,пред да потонам во реката на безумието
Распарано животно сум сега вмиг овој,со мртво око
Намалуваќи се така од сопствениот јад.

Тешка морничава неземска споулавеност ги мири дамарите
Правеќи ги некаде скаменет гнев на земјата
Или ехо со далечен глас,или далечен настан.

Од преголема тежина станав сенка која никнува од земјата
Бесилен мртовец без сетила,без чувство за телото
Нескрбев ни над себе,ни засебе бидеќи времето стоеше.

Одговор на прашање

Помина времето кога си игравме љубов
 Со букети од ружи бели се гаѓавме
 На дождот занесено танцувавме
 Потоа под фенерите жолти љубовни сонети читавме
 Се сеќаваш
 Ги пишувавме на паузите кои усните одмараа од бакнежите.

Не е страмота да сакаш
 Сега низ кикот се смеат аветите на минатото
 Јас заборавив дека постојам
 Сетисе си дека некаде припаѓам
 Овде ноќта е претесна и премала за еден грев
 Не пак за каење или надеж некоја.

Ако навистина бев твоја грешка
 Повторно фрлија истата клетва врз мене
 Да бидам со поглед на уплашено дете
 Да бидам без своето постоење, никаде и без ништо
 Од пепелта што ми ја расеа насекаде околу мене
 На очите да се мачкам
 Само така дните неродени да ги гледам.

Јас ќе те чекам само да знаеш
 Кај слепците со здрави очи
 Со души валкани кои немирот и во сонот го носат
 Таму, исчезнувам без страв за утре
 Таму и тогаш на никој не му недостасувам
 Таму се одмарам од себеси
 Таму те чекам зошто знам дека нема да дојдеш.

Навистина помина времето кога си игравме љубов
 Навистина помина времето кога бевме љубов
 Сега повторно прашуваат некои за тебе
 Сега си само одговор на прашање.

Ослободиме од сета тага вечерва

Ослободиме со само два зборови..Никогаш Повеќе
Ослободиме од сопственото јас
Ослободиме да не се уништувам во ништавилово
Несакам никогаш да ми простиш
Јас веќе неznam да простувам
Зарем негледаш умирам секогаш во твоите очи

Понекогаш ете така понекогаш
посакувам да го кажам моето последно земно збогум
посакувам потоа да рушам светови разни
вселени недогледни
разорно и страшно,пострашно од човечката злоба
понекогаш ете така понекогаш
посакувам ова да е мојата последна измама

Откриена тајна

Додека ја хранев болката со мојата осамена сенка
 Ја пронајдов волшебната формула
 Со вода беше измиена
 Меѓу вековите беше сокриена
 На камен беше запишана
 Само лудо вљубените можеа да ја прочитаат

Ако си ја заборавил, во ходникот на смрта ќе ја пронајдиш
 Ако си само гневен, крадците на прашина се радуваат
 Не посакувај да бидеш сенка, сенките не се вечни
 Родија повторно желбата и треперот разбудиго

Тогај на ветерот му реков
 На месечината и се пофалив
 Неможев да се воздржам
 некоја млада штотуку воскресната пеперутка ме тераше

Ќе те сокриам од минатото во еден нероден миг
 Го знам само јас
 Ќе ми бидеш Љубовница
 Страсна и посакувана
 Сакам повторно бурата во твоите очи да ја смирам

Офелија

Некаде во крајот на една непозната вселена
 Некаде каде што моите мисли се раѓаат
 Ти припаѓаш сега таму
 Ти и твојата волшебна насмевка
 Некаде во близината на некое за тебе непознато небо
 Постои мојот бескраен копнеж
 Копнеам сега со облаците

Јас неznam одата на љубовта да ја напишам, којзнае
 Можеби сум проколнат на месечина од афродита
 Тебе
 Ти го остапувам перото на судбината
 Седни
 Погледни во ѕвездата што блеска за тебе
 Седни на каменот што сал мудрост збори
 Нота по нота натерајго срцето да ти пее
 Нота по нота натераја душата да ти игра
 Јас
 На крајот од шумата ќе стојам
 Со блага насмевка на лицето.

Ти
 Ти незнаеш како е на раскрсницата од животот да стоиш
 Платното на деновите да го сликаш
 Ти
 Ти навистина незнаеш како е да стоиш на раскрсницата од животот
 Неустрашлива плава птицо
 Ако некаде на некое небо видиш плава боја
 Донесија на твоите нежни криља
 Барем еден единствен миг да го обојам во сино
 Ако некаде видиш роова боја
 Донеси, барем една тажна насмевка да препородам

Еве јас
 Ќе те наречам Офелија

Офелија со лик на Божица
Ќе те наречам за да невидеш повеќе моја тајна
Ќе те наречам сега по полноќ
Евеја месечината од радост со златен сјај ме обли
Не се лути ако утре на сите им раскажам
Наместо добро утро
Офелија, офелија се вика мојата тајна
Ќе кажувам со насмевка на лицето.

Паганско Оро

Додека крвта бара место да шикне како шурка незапирлива
 Во градите ми се разлива морничава врелина
 Бара начин како да прегорам
 Како побргу да се ослободам од светлината.

И страдањата и искушенијата
 И неизговорените зборови
 Засекогаш во кожурци се затворија
 Станаа невидлив животворен споменик.

Веќе животот на земјата е понижување
 Ме проколнуваат, ме плукаат и туѓунци кој не ме познаваат
 Незнаат, само небото ми стана свечена осаменица која ме љуби
 Заревувам без заштита, стрелајте во ништо ,ќе ја копам земјата со нокти.

Гние парчето земја под нозете, гнијат градите од отровот жолт
 Сега сум човекоморен виор, без сој, без вера, од каде ли потекнувам
 Зелените пупки во очите останаа без сонце и месечина
 Без друго, ова е последен несвесен обид пеколно да се побратимам со
 болката.

Ми остана да го изиграм орото на паганите
 Со крик на осамен волк, клекнат на коленици, низ блесок на модрите белки
 Да бидам одраз на другиот кој живееше во мене, без проштален поглед
 Со никаква надеж дека ќе поживеам крај огниште со нова крв во вените

Парче небо

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 Себеси се тешам,искривено е времето во просторот
 Неверувај во сешто ќе слушнеш.

Зарем не исчезна од моево срце
 А толку сакав денес да го обојам небото во разни бои
 Ќе насликав еден сон што не е сон и што го нема во ноќите
 Попусто сум собирал фрагменти на полноќ цела недела.

Од измислена тишина тргнувам во последното умирање
 Незнам дали е вистинското,но се срамам да кажам јавно
 Боледував секој ден за тебе заедно со месечината
 Ме болеше секој час кога ќе те видево во отсјајот на моите очи.

Скршените криља ќе ги оставам на ветерот
 Перото ќе остане кај судбината,нека таа напише Епитаф
 ...Буден те сонував додека бев капка во времето.....
 Сега демоните од мене се одрекуваат,ангелите вината ја мерат.

Недостасува еден дел од небото
 Полумртвата пеперутка ми рече тоа било твојот лик
 посегнавам по тебе низ студенилото, со болката, и секавањата
 тргнувам во последното умирање да спијам са

Патник од Времето

Во нашиот град се појави патникот од времето со своите солзи
Наместо добро утро, по една солза ни подаруваше
Навистина, врелината на дланките не тераше Љубовта да ја видиме

Го гледавме како Ангел кој го допрел дното
Ги ловеше зборовите за да каже бесцелна молитва
Ги врзуваше меридијаните, за да го запре времето.

Наместо добар ден, нежен допир со крилото скршено правеше
Тивок ветар со вкус на Небесен бакнеш чувствувавме
Плачот на пладневните дождови го слушавме.

Плачеше тивко, мојата мисла патува по твоите траги од чекорите
Кога ќе заспијам засекогаш, дали ќе посакаш да ме пробудиш
Ми рекоа дека Љубовта секогаш го наоѓала патот, евеме сеуште скитам.

Наместо Добра вечер, мир во срцата ни подаруваше, мисла ни всадуваше
Бидете стрпливи, дружете се со својата душа, таа е нежна, но знае да биде и
мрачна
Сонувајте заедно мирејќи ги сите немири.

Полноќта пристигна, урлик одекна, Ангелот плачеше со бескрајот
Кој сум јас да постојам без светлина и сонце, овде спокојот престанува
Зарем Љубовта моја дом нема, или само лута меѓу сонот и будењето.

Пепеласти сништа

Многу одамна во светлоста бев роден
Но сега од љубовта сум одвоен
Го затворив да знаеш засекогаш храмот на Амор.

Не си ми повеќе инспирација
Стана вешта болка која ме раскинува секоја ноќ
Со твоите салонски манири

Се прашувам
Зарем станав сенка на мојата сенка
Нем чувар на пепеласти сништа

Сега
Повеќе од досада ја кршам тишината
Колку да не биде празна ноќта.

Песна над песните

Одекна во просторот песната над песните
 Ја пееше Љубовта мирејќи го немирното море на чувства
 Си поигра чудесно со светлосни зраци
 Без страв го прегрна и сонцето
 Седна мирно на патеката со времето краток разговор да направи
 Не брзаше никаде
 Со мирисни сеќавања ги нахрани соништата
 Ги разбуди и самовилите хор нежен да бидат
 На желбата и проговори
 Создадија сега и овде сонетата на животот
 Пишувај со планинска роса
 На сребрени облаци, на зелена трева, на кристали блескави
 Нека свира неуморно оркестарот на свезденото стадо
 Крилати коњи нотите ќе ги разнесат насекаде
 На изворот каде што се раѓа новиот ден
 Зората, најубавиот плод на деноноќието ќе го благословам
 Со светлината венчајсе, Со ветерот помири се
 Небесниот покров отвориго, земјениот тепих распостелиго
 Жуборот нека клокоти, нека се буди се што заспало
 Небесните харфи струните ќе ги затегнат
 Ќе треперат со сите срца каде дом јас имам.

Душата додека слушаше тивко трепереше
 Од северното небо другата половина ја чекаше
 Го слушаше гласникот од бескрајот како пее.

Пехар

Пехарот на вистината се испи
Јато од црни птици пролета на небото
На нечиј крал сенката се спружи
Умира нечија љубов прмрмори скитникот .

Не ме барај ни во непостоењето
Бурите сите патеки ги избришаа
Гревовите и од литите партали ги истесов
Заблудата и илузијата којзнае каде ги заборавив
Треперам од радост чекајќи ја светлината.

Подпаѓам сега под Божји суд

Ноќва окото беше тивко
 Додека се капеше на сводот зрела месечина
 Залудно и тоа беше
 Од полноќ до утро наморничавен од студ
 Стврднат во ноќта се до утрото
 Утрото матни сиви испраенија изораа повторно низ вените бразда.

Глаголев кон планинската черногорица
 Додека под клепките ми лежеше замор
 До навечерина безбели ќе се издолжи денот со сув здив
 Воздухот тежи веќе како оков
 Наказанието етего повторно го раѓа рамнодушието
 Ќе глодаат невидливи глувци черн чемер.

Молвам немо пренамален од жешка болка
 Подпаѓам сега под Божји суд
 Месото ќе да се ослободи од земни грвови со земни закони
 Во миговението
 Со здив во душникот ревам за милосрдие додека болката ме урива
 Низ јад и унижение.

Ги слушам мислите кои загатливоста ја носат
 Не заталкувај по суводолиците
 Коските ти ги испразни треска
 Матни ти се сништата
 Се грчиш и гориш
 Скрбна измама душата ти ја усвитува
 Низ спуштени клепки солзите кон глобочините ги сурнуваш
 Со крцкот ги распнуваш молитвите
 Лесно паѓаш во бездната на неизвесноста
 Заради гниеж кој умира немо со земно сладострастие.

Со сребрен крст околу вратот нужно ќе се исповедам
 Монаси сатанаилови ми се замерија
 Сказанијата за минатото со исклештени глави го менуваа
 Непокорни беа

Над очите ми распнуваа живи искри

Со црна крв ја испишуваа болката на бел мрамор
Чопкаа во буништето на секојдневието
Се китеа со бисери на преодна слава
Не ги засегаше туѓа болка, пиштеа и проколнуваа
Се расплинував пред нив и пламнував
Со черна молскавица како отпор пред суровост

Растревожен меѓу повремени збунетости и нејаснотии
Дните ги дочекувам и испраќам молчеливо сега
Се свивам во замор по утешение
И со покорност барам спокој.

М.

Полноќен Ритуал

Вечерва ќе ги извртам сите познати псалми
 Ќе ги возвишувам тој и таа што ме прогонуваат тајно
 Божицата,Светицата вечно Величенствената

Ќе пеам со милнат глас,прво во еден триаголник
 Потоа ќе преминам во друг триаголник
 Ако на полноќ се преклопат,знам дека сум ги разбудил.

Го измислувам моето второ име,и бдеам над грешниот свет
 Некаде од срам се покрива со лилави сенки огништето опустено
 Безбели ќе му поцрнат сидовите,покривот веќе гнил е.

Опусте,се исуши,без каци,крбли,корита,и прагот гуштери го лазат
 Тагата во северната страна на дворот се испили со триста копилиња
 И едно во одаја што беше ширна,од непознат род,со бемка на челото.

Претрчувам со сила на ветар што нетрпи пречки
 Не сум сајбија сега,низ ведата извикувам,ќе ве учам на нови молитви
 Земјата сега се симнува од мене,енеја како крстава мртва кожа
 испружена.

Жилите набрекнале од копнеење на крвта,ела ,дојди светице со згчена
 утроба
 Со поглед кон далечините,осаменички исправена и горда ли беше
 Пупките кои од болка ти поцрнеееле,со жива капка крв да ги воскреснам.

Зедов една тајна на пролета,сонувал од првата до втората младост
 Дамарите ги оглувеа,не се скаменувам повторно,само создавам копнеж
 Тој не ти ги подава рацете,зарем повторно млада осаменица ќе бидеш.

До крв ги гризеш усните,молвиш,не ми простувај...проклет да бидеш
 Величенствена си во грев,величенствена си со грев,те благословувам
 Богомилски огнен ветар низ тело да ти се снове
 Немо да залипаш на невидена врелина
 Да бидеш грч на туѓа измама и своја бесрамност.

Со прстите на земјата пишувам

Така нека биде
Ветерот нека избрише
Дождот нека измие
Времето нека запамети.

Полноќна ружа

Пробудисе полноќна ружо
Расцветај во зеницата на окото
Месечината тишината ќе ни ја подари
Да заплачеме и исчезнеме до пурпурното утро.

Го опејувам спокојот
Гледам како небото со облаци се облекува
Низ капките солзите три ќе ги донесе
На прагот каде и прадедовците умирале

Го составував светот за мене и другите
Со сребрени нитки го ковав
За совршен крај го спремав
Во невидливоста сега се изгуби

Пробудисе полноќна ружо
Расветај во зеницата на окото
Темјанот и свеќите еве птиците ги носат
Чинам од крајот на градот.

Полусон

Додека муграта осамнува под ризата од секакви исправувања
 Нужноста станува предизвик
 Осојните суводолици се покриваа со разни зелени биља
 Планината во далги се свиваше
 Се преобразуваше во разни обличија на бесни диви животни
 Молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Напукнато сонце ме повикува на Богослужение
 Со меч во раката е од кое тече крваво миропазание
 Со едната нога на земја беше
 Другата, како мал лак во бездна се губеше
 Подава рака, мисли ослепен разбојник на друм сум
 Го следам со млак поглед
 Се заплеткува во своите сенки
 Гледам, во очните глобочини вриеш од страв му се распостила
 И крвта негова има реа на пеколен смрад запишувам во сказание.

Клекна
 Не крена меч
 Ме допре со прстите на челото
 Проклет да си
 Еден до друг сме
 Разделени со разбуричаноста на сопствениот пекол
 Опак плод ли си, повторно прозборе
 Убијме, закркорив, останам ли жив кога и да е ќе ти се одмаздам
 Упокојме не ме оставај да се мачам.

И сега верувам, мојата смрт ќе ме одмине и во идното столетие
 Повремено ме обзема полусон
 И тогаш молвам со мојот разум додека сетилата му се покоруваат
 Ќе мидам повторно под виножитото на моите сништа
 За првпат ќе се помолам за двајца
 За две млади јаворови стебла.

Поругание е секој нов ден

Се габосувам
Исцибрен од копнежи и од надежи
Дека ќе пијам поток вино.

Поругание е секој нов ден
Приземна гробница
Нова тврдина без одаи ширни.

Бев монах,бев воин жесток
Сега сенка
Или претежок плод на животот.

Дождовите дојдоа прекасно
Бесцелно велам на полноќ
Луѓето со скрб ме заградија

Мирисот на мемла земјина ми се завлекува вноздри
Соборен,обеспокоен,јадосан пребројувам
Се згуснувам пред предзимските магли.

Загрижен,можеби и исплашен,без вестител,слушам..
Сулфурна бездна рикна наоколу
Без исконски ветар,неродна,испрскана со демонско семе.

Научен со сончева верност,без црква во себе
Се губам во полумракот на возвишеното чиноејствие
Пред олтарот на привидниот инконостас

Последна тажна песна

Со сите јазици на бесконечноста сега ќе зборувам
 И моите најубави стихови ќе ги напишам
 Небото со заносни акорди подршка ми даде
 Волците со виеш рекоа пишувај додека светлината те љуби
 Гавраните низ песната сами се провлекоа.

Не ми е потребна сега раскрсница со патоказ
 Не си крај мене зошто не сум ти потребен
 Но кога светот ќе стане постуден за 15 степени
 Појди
 Во твојата самотија ќе има доволно топлина.

Патиштата ни се поделија
 Достојно не се разделивме
 Секој твој збор ме болеше
 Имаш уште три грама вистинска гордост
 Барем таа не ја валкал со подарените илузии.

Зборовите сите се кажани, минатото не се менува веќе
 Зарем не
 Нема смисла сега да се бара виновникот
 Или со тажни мисли да се другарува
 Секоја ноќ е иста, за деновите не знам.

Мојата душа веќе се покаја
 Заминувам таму каде што владее вистината
 Но никогаш повеќе во твојата прегратка
 Ќе ти ги вратам твоите три недосонувани сни што ги украдов
 И никогаш повеќе нема да напишам тажна песна.

Постела од сништа

Ќе ти оставам еден мој непотрошен ден
Повторни вселисе во сите мигови
Јас ќе седнам на пладне како некогаш малку изморен
На твоите гради да ги слушам акордите на твоите срце.

Ќе ти дозволам да ги прочиташ моите ненапишани стихови
Точно на полноќ кога месечината ќе блесне
Во длабочините на очите мои се сместени
За тебе ќе се пресликаат на небото со отсјајот.

Ќе те поканам повторно сега малку срамежливо
Да ја слушнеме песната на душата вљубена
Спуштија раката твоја на градите мои
Вклучија симфонијата која чека во тишината.

Ако си сега изморена или сонот на клепките ти виси
Сништата мои на постела ги растури
Полни се незнаеше нели, со гускини перја
Девет пластови за тебе наредив.

Постојат ли

Постојат ли уште трепеливи стихови
Некаде
Некаде во некое скриено катче на вселената
Ете така да ги напишам за тебе
За тебе Жено, која несмеам да те наречам Мила Моја
Стихови со вкус на твоите усни, со мирис на твоите коси.
Сега, додека.....
Стојам така пред огледалово без одблесок во очите
Да напишам стих без црнила во него.

Кога го крадев парчето вечност за нас
Побарав со шепот.. Не ме Заборавај
А ти, со туѓата машка пот се покри
Во очи со лажна Љубов се сокри

Постојат ли уште трепеливи стихови
Некаде
Некаде во некое скриено катче на вселената
Ете така да ги напишам за тебе
Со стиховите повторно одблесокот да го вратам.

потоа

Некаде во руменилото на зората ќе го изговорам твоето име
така на денот ќе му посакам добро утро...
незнам дали ќе биде тоа за последен пат.....

потоа

потоа ќе започнам да го врзувам времето
знаеш,исто како минатиот живот
бев маг,чудотворец голем
со девет чворови околу мене
во седум кругови околу мене

потоа

ех,потоа ќе го прашувам како мало дете

умеев за тебе на дождот да стојам
а ти ме напушти
умеев со ветришатата да се борам
а ти ме остави
умеев сништа на перница да ти носам
а ти со потсмев ги отфрли

и потоа

ќе молчам
ќе молчам скаменет од страв
што времето мене ќе ме врзи во чвор

Почнувам одново

По свои тајни патишта ја пронаоѓам вистината
Така ги врзувам искинатите и неповрзани дилеми
Ги потерувам со камшици сурово
не се плашам веќе од црни птици и искубани гаврани
кога ја пеев волчјата песна ова го научив.

Сега,Божјата лика на душата ја покрив
За восхит и за поука да седам во вечерите и да создавам
Неседам веќе така безбели со несовладана зашеметеност
И не паѓам во непостоењето.

Остана уште една стара чинка во утробата што ми се кине
Разлева напати горчливост од клопчето со болка
Нека мрморам,ќе се совладаат со време самите себе
Немам веќе темна можност за домаќинката,сега е само гостинка.

Толку долго бев врзан со минатото
Ти било од циганка стара што сила непроверена земала
Три тревки,омајана вратика,перуника од хумка,и трн одголен од кожа
Ништо,сега појат на туѓа порта со непозната историја.

Ех од идниот ден гледам и воздивнувам
Со лажно сакати,просјаци запоседнува,без сонце во очите е
Со номади во нетрајни логори легнува
Раскажуваат и се ближело крајот.

Изминатите судбини ги оставам сами
Нека се исповедаат меѓу себе
Нека се олеснат од товарот што две десететија го носеа
Чекав,дочекав.грешев сеисповедав,почнувам одново.

Пранги на небото

Прангите на небото ми ги заробија криљата
 Само очите ми ги оставија отворени среде широчините
 Да гледам и немеам, понекогаш да глаголам осамено
 Од прашања само енигми да создавам

Зарем сите врати судбино ми ги затвори
 Пукнатина ниедна во времето не остави
 Еве со погледов на прашинава од земјава ќе напишам
 Ти прочитај.

Не ме носи повеќе на улиците каде немирот гордо шета
 Нека престани ветерот да шепоти злокобен е веќе
 Од царството на гревовите дојдов
 И отаму ме избркаа, рекоа сум го скрнавел тоа место .

Јас сега ќе одам на старата клупа
 Да го посетам саканиот лик, врежан е длабоко во дрвото
 Од првиот бакнеж, од првата воздишка
 Можеби така некако ќе ги напукнам прангите.

На ликот повторно ќе му отпеам тивка песна
 Ми ја украде и првата и последна мисла
 Се сокри во твојот сон со моето срце

Ми ги остави мене стиховите да се прашувам, каде погрешив.

Прво Утро

Намести се сонце
Деведесет степени десно од ветерот
Седумдесет степени лево од дождод
Карши карши месечината
Заземија природната позиција
Сега,сега и натаму да го грееш моето срце
Нема веќе сенки околу мене
Стариот даб се исуши,без ниедно ливче на него е
Трите брези тажно шумолат крај реката
Огрејго и ова мое прво утро со четириесет златни зраци
Позлати ги сега насмевките
Ете таму
Таму каде што спиеш со слатки сништа
Ете таму
Таму се роди мојата ѕвезда која вечноста ми ја покажа

Наместисе сонце
Деведесет степени десно од ветерот
Седумдесет степени лево од дождот
Карши карши месечината
И заземија природната позиција

Претпоставката не ме зачуди

Молчиш кога си сама
 Сакаш повторно да те содадам во себе
 Немаш веќе свој глас
 Немаш веќе свој мирис
 Остана залепен на некоја ткаенина помешан со машка пот
 Барав ли нешто
 Или ти бараше нешто
 Во ноќта скаменета и глува каде лежи твојата прозирност
 Или можеби двојноста.

Сега си само сочна вејка затворена во темна одаја
 Стана дива, се држиш на око,вознесена во секакво сознание си
 Зарем не
 И тајно име имаш....а ти молчи за ова.
 Овој свет нема тајни,во безредие на густе мисли е

Беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе,
 Кафените очи како две вселени отворени ширум
 Но на лицето никаде не ти се читаше возбуда,
 Се губеш веќе во временските далечини со скриен плач за себе
 Претпоставката не ме зачуди
 Мојата крв веќе не копнее по неа.
 Навистина.....
 Несакам веќе да се разголувам до коренот на сите неродени мисли

Призрак

Перуника утре ќе ме гали и со скрбот ќе се слади
По кожа лита,по веленце извезено
Јас само призрак еден слаб сум тогаш пред неа.

Гракаат врани со наостржени перја
Проклети биле
Мракот ми го растеравте,нема тука воскрес.

Небото распука натри
Живото го испреврти
На смрта и се закани.

Преплашена земја потта од луѓето ја исцица
Лузни со усвитен клуч им стави
Без причина ги тера да мирисат на иловица.

Не станувај..гракнаа повторно
Болен сум...ми студи..шепотев кога можев
Лежи...изглодана карпа ќе те поклопи.

Со посничка осаменост и скудна облека
Гледав како....

Перуника утре ќе ме гали и со скрбот ќе се слади
По кожа лита,по веленце извезено
Јас само призрак еден слаб сум тогаш пред неа.

Призрачна Кралица

Ти и вистински незнаеш како е да се биде Ангел во Пеколот
 ,изгубен во празните чекори
 ,чекори кои бездната ја отвараат,
 знам дека мора да се умре,
 и знам дека љубовта веќе ја изгубив,
 сега ја прифатив и твојата валкана лага за една од твоите вистини
 ,и во тие вистини небото веќе не го гледам,
 од темнината што како антерија ми ја наметна,
 неznam веќе како е да се сака и да се живе за сонот .
 Јас
 по којзнае кој пат повторно пропаѓам во дупките на твоите очи
 гледаќи како
 ,ете до мене доползи мојата тага
 ,уште еднаш и реков удависте во моите остатоци од љубовта,
 а јас ќе уживам барем кратко во земните убавини..
 доаѓаш
 за последен пат во мојот кошмарен сон да ми го кажеш твоето последно
 зборум,
 збогум во кој нема топлина
 ,само студенило и оштри парчина на мраз...
 Доаѓаш знаеќи дека конечно ќе бидеш слободна
 И јас,и пророкот знаеме добро
 Броеќи ги деновите останати
 простими моја љубов,
 но јас го знам патот до пеколот.
 Јас слегувам засекогаш во мојот темен свет,
 а ти биди барем среќна невеста,
 во најголемиот и најдолгиот миг со жешка страственост ќе посакувам да
 ме љубив..
 барем таму знам дека ќе бидеш мојата најслатка болка
 ,кожата полека ќе се затега до степен на прскање,
 црните рози со мирисот опоен ќе ме смируваат,
 пуштиги твоите нокти нека ја разбудат крвта во мене,
 и нека ја натераат да се цеди по кожата,
 пуштија зошто стана отров кој телото ми го отру...
 молчиш зарем не...

несакм повеќе да се вратам во светот каде сум само кукла
,кукла која срцето залудно чука...
урнат од сопствениот лелек скитам бездомен по светот...
казнет ли бев се прашувам...
имав ли вина.. повторно се прашувам...
несакам да ме побараш, ни пак да ми бидеш утеха....
Само дојди по новогодишната ноќ
Од мојата хумка земи грутка земја
Како доказ за моето постоење и твојата конечна среќа.

Продавам време

Го продавам времето по цена багателна
Толку багателна што и самите ќе се зачудите

Вие кои никогаш го немате доволно зачувајте ги парите
Или подобро ,подобри скријте ги на потајно место

Покажете ми со прст или збор еден разбирлив
Каде е вашата душа, каде е вашето срце.

Покажете ми со поглед еден
Каде е вашиот сон по кој постојано го бркаате со времето.

Кажете ми повторно сакам да знам
Кога слушавте симфонија, кога пеевте заедно со птиците

Јас го продавам времето по багателна цена
Ве молам најучтиво не го купувјте за да го убиете.

Пурпурност

Ја набрав најубавата ружа за тебе
Во пурпурната зора расцвела
Таа никогаш не венее ми рече денот што се раѓаше.

Сега навистина знам
Што тоа недостасуваше во букетот со бели ружи

Некаде на залезот ќе ја оставам крај бездната
Таму се сите зборови, песни, болки и солзи
И парчето од срцето скршено

Ако си чудотворец воскресниго букетот
Помешај го со пурпурноста

Јас сум во ходникот на сеќавања
Паралена стварност која живее
Сенка во мојата заспана есен.

Со молчењето кажисија вистината
Стопи ги остатоците од минатото, и сеќавањата
Знам уморна си и ти од снишатата.

Потомок на Ерида

Рече дека си потомок на Пенелопа
 Но порочноста и блудноста те издадоа
 Пепелта што ја расеа те стори видлива
 Сега се прашувам кое колено ли си од Божицата Ерида.

По крвта на мајка ли го носиш сето ова
 Или можеби од некоја изгубена проколната душа
 Дојдена од сува земја си
 Наречена света девица повеќе на подбив.

Плагијатор кој низ туѓи ликови се пресликува
 Низ туѓи животи се провлекува
 Сакав сега да ја разоткријам вистината за пеколот што го подаруваш
 Но знам ќе биде голема грешка.

Сега со Росиер за славата брза славите
 Што од Исконот ме откорна ли
 Или Камаел тажен го сторивте
 Времето идно лакомо го изедовте, нека шепоти гласот.

Само да знаеш со вретенести прсти празноверието го раскинувам
 Неверувам веќе во твојата Маѓија
 Сведок сум на сопствената судбина
 Сега сигурно знам дека не си потомок на Пенелопа.

Ритуалот на љубовта

Ја будам ли повторно заспаната љубов од посеталата мека
Или повторно по навика само ритуалот го правам
Колке ете да не го заборавам.

Ја земам книгата на тајните тајно моја
И круговите на животот околу тебе ги гледам
Зборовите, летаат со брзината на светлината
Пукаат зарѓаните обрачи.

Свеста повторно бунт крева
Вчера пресмртната исповест ја кажа
Молитвено се прости од литата кожа
Свезденото небо со танки жици го врза.

Подготвен ли си сега атмосферата да ја разнишаш
Да добиваш одговор без прашање
Ако узна дека ништо не е невозможно
Тогај клекни повторно на колена.

Внимателно бирајги зборовите
Секој има своја сродна душа некаде во галаксијата
Повикаја, земија, сплотисе

Пред чуварите на портата извикувам
Низ оган ме калевте
Со водата ме смирувајте
Низ воздухот ме провлековте
На земјата ме оставивте

Сега
Со мечот на вистината ќе зборувам
Со треперот на душата ќе благословувам

Во девет круга од мои светови те заградувам
По седум неизодени патеки те поведувам
Преку три моста на желби ќе поминеме
Во светлината да се искапиме.

Сега

Со мечот на вистината ќе зборувам
Со треперот на душата ќе благословувам

Ако во очите ми видиш светлина,знај сум станал небо
Ако на рацете ми почувствуваш топлина,знај сум станал земја
Ако во душата ја видиш целата вселена,знај сум станал љубов
Прегрниме и стани вода која ќе ме носи.

знам дали месечината слуша,знам дека сонцето пеколне не грее,знам
дека ветерот пее,знам дека водата жубори,знам дека ритуалот го
направив...и сега...сега само ќе чекам,да добиам одговор без прашање.

Сакам да бидам жив повторно

Сега сум поблиску до тебе за сто години
Ми останаа уште двеста да поминам
Додека скитам низ времето да ги собирам и овие два века
Ги оставам Ангелите мои да те чуваат кога ќе бидеш сама.

Сакам да бидам жив повторно
Но неznam дали ќе те сакам толку силно во 2122 година
И тогаш ли ќе ми бидеш мисла или збор напишан
Или, дали ќе бидеме еден миг сами во нашето несовершенство.

Одем по тајните патеки прашуваќи се себеси дали си проколната
Неznam, можеби мојата крв се лади во телото додека го барам одговорот
Само безначајни зборови се поклонуваат цинично
Големата илузија сега заврши, чекај по сто, двеста или триста години
стварност.

Ако дојде Љубовта, навистина сум поблиску до тебе за сто години
Но овде на ова место сме само две кукли во хартиени кутии
Веќе ја подадов раката кон небото, ги завршив сите дела, станав
непотребен тука
И никогаш небев вчера, ни пак утре, секогаш бев сега...неznam за тебе.

Само претчувувам

Претчувувам дека ќе заминам
Ако не сега
Можеби за месец два
Претчувувам дека сите мои песни
Мртви ќе бидат
Можеби за месец два
Претчувувам дека оваа песна
Незнаете
И јас незнаев
Е моето постоење.

Претчувувам
Ете баш сега
Заживеа само во една солза
што капнала за мене.

претчувувам
ете баш сега
кон небото поглед ќе вперам
со неизговорена молитва ќе се помолам
како сведок ли ја создаде Боже
прашувам
за мојот промаршен живот
или голготата што ја изодив.

Претчувувам ете баш сега
Ќе започни повторно да шепоти тишината
Одиме ли понатаму Поету мој

Само претчувувам

Свадбарски утра

Се разбудив од сопствената смрт
Го испревртив сопствениот дух
Се ослободив од сите патила и надежди.

Енего проклетникот извика уплашена жена
Но јас веќе знаев кој сум
Не давајтеме на никаквецот ќе ме обвини за блуд.

Ја видов таа безначајна празнина како плачи
Со туѓи мисли се моли над туѓ грев
И така се одмаздува во својата споулавеност.

Кога небото ќе ти се урне со бучава на мисла
Кога од дамкав камен посно млеко ќе се напиеш
Само кажи, сполај му на господа сонував мртов сон.

Кутрата
Кобнички се гаснеше и тонеше во некоја тишина
Под плешките си го разбуричкуваше сопственото пепелиште.

Се разбудив од сопствената смрт
Навистина почнуваше пролета
Сега сите утра беа свадбарски.

Се колнам

Се колнам животна смисла ми стана кожата и крвта под неа
И нема веќе да се покривам со исплашена сенка
Ниту пак да се заградувам со глува тишина.

Бесвесното умирање што ме гонеше од миг во миг
Го враќам во минатото
Ја совладав чумата,сега ги земам исконските дни.

Израснувам пред очите на страшната напати пеплосана карпа
Пред неа ги оставам маглите на нејасните сништа
Нека ги буди со студена вода и нејзините скриени лелеци.

Ќе заспивам крај огниште,со домашна радост запалено
Ја расчленив состојбата на животот под замагленоста на очајот
Узнав,но сега и умеам со повисоки сили..во своите мисли да кажам.

Не посегај никогаш по туѓиот живот
Треба да знаеш дека на Господа му е потежок твојот
Само така достоинствено ќе го завршиш сопствениот круг.

Секавања на мојот живот.

Во присојот осамнувам со Богомилска милост и глаголам
 Така е сега
 Мојата крв не се покорува ни под рој од клетви
 Напати
 Кога сум ослободен од набожна покорност
 Одам
 Во земјата на вечните сенки, несреќници кои не бараат прошка
 Нечујни очајници и голтари до гола кожа се
 Тагата им онемува на полноќ
 Без тажалки се во црно
 Со мувлосан студ и без сожалување го врват денот
 Низ сивопепелести трепеливи грчеви се сноват
 Споулавеници без разумни расудувања
 Недопрени од искушенија
 Неможат да предизвикаат Љубов кај луѓето.

Го видов тоа таму, во земјата на вечните сенки

Со моќта на несопрливата вода
 Сега
 Гледам само пред себе
 На безимени светци или светици со чудесни лица
 Ете не се молам веќе
 Само го слушам со занес
 Невидливиот дожд како легнува со шепот
 Кога ќе се расплини зимско сребро
 Смрзната смиреност ќе ти патува низ вените
 На голо брдо своите неутешни дни ќе ги оставиш
 Подоцна
 Со живи приказни ќе им недостасуваш во бедните ноќи
 Како поет кој ги поел најтажните стихови.

Простете
 Остана пустош во душата
 Во ноќта ја слушам својата песна
 Те чекам како сенка
 Да ги подадеш рацете кон сите секавања на мојот живот.

Сеќавање

Опијанет сеуште од темнината и тишината
Вечерва ,тука во пустелијава
Го пијам жедно твојот коктел од болка и мртви сони
До дно и кажувам на совеста,до самото дно пиј.

Ќе им пеам некаде на полноќ
На уморните пеперутки кај стариот фенер
....пуштете ме душата да ја раскинам сверски...
...кога веќе го немам нејзиното постоење...

Со утехата лицемерна се прегрнувам и пијано мрморам
Можев,и илјада години да живеам
На пергаментот од времето секое утро да ја сликам
Со насмевка поубава од утринско изгрејсонце.

Го преливам виното во болка,болката во вино
И повторно повторно повторно осознавам
Мртов сум,живеам само во некои осамени сеќавања
Само ветриштата ме препознаваат по песните осамени.

Симната клетва

Зарем од пепелта се кренав
Во просторов од бескрајното чекање да дојдам
Ја нема тука болката,ни пак тагата со триста јадови
Бестелесно од крај во крај луто одам.

Некој мој лик видов,си поигруваа злите со него
И чекори или беа само еха од изодени стапалки заборавени
Ах колку радост тоа им беше
Зарем непостоењето може некому среќен да го стори.

Икона на светица зедев да милувам,прстите си ги изгорив
Бок ме казни надвор од времето да бидам
Рече низ грмотевицата
Повторно ли лажни Богови воздигнуваш.

Симфонијата на моите коски ме потсети
Време е последната камена солза да ја оставиш
Рушевините остави нека се распадат
Голготата заврши,не си веќе скитник.

Се потроши времето и тука во бескрајното чекање
Сега само клетвата да се симне
Долгот е отплатен.

Скрнавење

Додека ја скрнавам ноќта со моето присуство
 Повторно копјето низ градите ме прободува
 Алата роди и сега уште коpile кое свое гнездо прави
 Се мирам сам себеси
 Погледни,погибија на твоите соништа се случува
 Ќе мораз празнината да ја впијаш
 Некој веќе свесно трагата ти ја бриши

Сега сеуште сум закопан или затворен во облик
 Мисли,или хаос од тоа што остана се рои
 Сенка се привлече,рече некоја стара вистина
 Не се менувам
 Но Божјата воља ќе ја почитувам
 Со мојата верност,молитвата и тагата
 Ќе патувам до последната точка на границата од мојата болка

Споро,но сигурно,се симнувам во светот на спокојството
 Без лик,и крвави рани
 Ќе ја залепам тишината на сидовите како украс на постоењето
 Се ослободувам од сомнежите,тој несватлив свет
 Сега сум само сенка која ги заборавила очите
 Навистина
 Навистина ја скрнавам ноќта со моето присуство.

Сонував ли досега само лош сон

За последен пат на осојов меѓу скриве
Ја прочистував крвта
Ме присилија нужностите
А вие пресудете,кажете дека грешам
Претсказание сказание стана,се оствари
Се прашувам
Сонував ли зелена месечина постојано
Или лик привидениесо детски скриен страв во очите
Се прашувам видливо и разбирливо
Во темносината ноќ
Призрачната сенка дали остана таму

Се погледнувам во чекорењето
Немисе потребни повеќе маченици или маченички
Ни лажни светци или светици
Некаги,нека ја влечат судбината за опаш
Внатрешната созреаност го бара тоа.

Бесцелните скитници ги оставам во нивните пустини
Потиснатите мисли како далечни еха ме викаат
Душевното мртвило се буди феникс го зграби
Низ невидлива пајажина од гачки,трња,сопки и чинки се пробива
Со тага во зениците нека и веруваат..Бог ќе ја разбере.

Спијам во тишината

Патиштата наши сега добро знаат
Неодам никаде
Ни пак каде сум бил
Ни пак каде не сум бил.

Патиштата наши сега знаат
Спијам во тишината
Заедно со нероденото јато од ѕвезди
Којзнае до кога.

Патиштата наши знаат
Телото литоста ја зеде, немошта го загради
Душата покрај световите шета
Со светлината постојано се капи.

Патиштата наши знаат
Ангелот на смрта блиску игра заигра
Сјајот на ливада го распосла
Перуниките пупки раѓаат.

Зависник

Станав зависник на твоите бодежи невидливи
 Се зариваат тивко параќиме долго,гледам
 Се цеди крвта по вратот
 Пишуваќи по кожата за некои заборавени времиња.

Во заблуда го доведе судијата на времето
 Без доказ никаков виновник ме стори
 Ме тужеше по законот на лагата
 Сум крадел чиста љубов од душата твоја.

Те прашувам,или себеси се прашувам
 Нека слушне и поротата небесна
 За земната седно ми е ја поткупи со твојата страст
 ....од мраз срце може ли љубов да се земе....
 ....од суров поглед може ли милост да се бара...

Го изгуби сјајот во очите,лажните насмевки ти го прегореа
 Сеуште под ноктите го криеш отровот на лажната љубов
 Незнам во чиј грб ги зариваш,
 негледаш како умираат деновите во твојата соба.....
 криеќи ја разбудената болка што те раскинува секојдневно

.

Стих на заборавот

Некаде пред мене го видов неродениот стих
 Клечеше и небаре е виновник цвилеше
 Несакаше да дојде до мене
 Рече низ цвилежот,оставиме ненапипшан да бидам.

Сега знам,во грев сум роден
 Недостен сум за хартијата твоја возвишена
 А толку сакав да бидам дел од песна
 Целина една како сите други.

Дојди реков,со милоста моја или беше занес еден
 Дојди како што доаѓаа и другите
 Пред мене сите се возвишени
 Јас сум само трпелив хроничар на неслучени настани.

Еве ќе те ставам во песна со која ќе го опејам минатото
 Ти и таму навистина припаѓаш
 Ќе те наречам грев што не се простува
 Нема со тебе да проколнувам,но нема ни да простувам.

Не реков со стихот нов што ми се роди
 Ќе те наречам стих на заборавот
 Ќе те оставам на раскрсница една
 Нека сите со тебе се сладат,а јас само ќе гледам рамнодушно.

Тивко заминување

Ти драга моја
Секавајсе на времето исполнето со мигови
Каде што не постојам јас.

Ти,драга моја
Секавајсе на некои преградки што друг ти ги дарува
Додека јас во спокојот вечен ќе спијам.

Ти драга моја
Секавајсе кога слободна стана
Додека Јас и моите секавања во грутките ќе се завиткаме.

На моето заминување само птиците ќе се молат
Ветерот ќе затрепери додека свездата паѓа
Не те молам да ме преболиш зошто болка не ти бев.

Пролетно сонување

Мислев долго дека сум паднат Ангел со скршени криља
 За лажните молитви што ги кажував Месечината крвник ми стана
 Со блесокот полноќен по рабовите на душата ме гореше катавечер
 Патував далеку, толку далеку што волците пријатели ми станаа
 Се прашував дали сум сигурен, без желба за одговор
 Некогаш во некоја ноќ кога паганите слават со Вилите заедно
 Повторно во мислите нов лик да ти створам
 Така заедно заветот што го дадовме да го исполниме.

Мојата прастара душа проговори
 Рече должник сум ти
 Наместо збогум или траорна разделба
 Со твојот прегрнат лик да патувам

Пргрнат со твојата измислена нежност
 Го растурам љубовниот прашок на белиов мрамор
 Насмевката што ја понесов од небесниот извор на усните ти ја ставам
 Парчето сонце што го украдов во градите го оставам
 Штотуку две родени облачиња наместо очи се
 Бисерите што љубоморно ги чував од крадци во усните нека блескаат
 Двата пргови близнаци, тие разиграни ветриња праменови ќе формираат
 Зарем ги заборавив образите... не и не
 Двете разделени страни од моето срце сега нека се соединат
 Малку лудо посакав, твојот заразен кикот да го слушам
 Пред мраморот црно вино оставив, нека и крвта ја зоврива
 Во зениците всадив трепеливи ѕвезди

Сега повторно те имам
 Додека те гледам секој мој збор е наслов на некоја нова песна
 Ќе ги шепотам и во бескрајниот мир
 Ми годи оваа тишина
 Во тишината најубаво сонувам

Прослови

Меѓу сенките лежеше меѓата на двата света
Едната страна со видливо црвена боја под удар на сонцето
Другата со неисплонета топлина и без пладне со себе

На среде брзо се створи или се роди кругот
Го врза ненадејно пагански танц
Со писокот на ветрушката

Безбели
Се слевам со мракот од далечините
И го молам да ме земе со себе.

Пророкот извикав
Пророкот ќе ги записне сеќавањата
Не се срамам и не ги кријам солзите,јас сум мртов во дружината.

Сеедно
И на земјата и е смачено од крв
И суровост,и извици,и крици.

Им се изгубив во темницата
Без окови и стеги стојам беспомошно
Но по скинатиот крик знаат каде сум

Станувам свесен
Бесилен човек сум со крвава рана на душата
И барам допир од семоќната рака

Се сеќаваш ли,се сеќаваш ли зборува судбината
Очите ќе ти ги покрие врела влага
Ќе станеш прва црна шамија лажно ставена на глава.

Како сенка на сопствената сенка стојам пред шупливата иднина
Патувај синко некој ми шепоти,барем ти спасисе,овде е крајот
Прослови над дрвен крст молитва.

Убијци на мечти

Моите очи исполнети со розово небо
 Ги видоа денес убијците на мечтите
 Додека се припремаше да свира сонетата на месечината.
 Ги познавате ли
 На сатенски чаршави спијат
 Во најгрешните часови на ноќта се будат
 Непокорни се
 Мирисот на лојани свеќи го сакаат
 Уфффф...огнени им се погледите
 Во првиот расонет миг љубовта ја љубат
 За само дикат време со ножеви ја параат
 Коските им мирисаат на измама

Моите платнени усни сакаат да проговорат
 Ќе ме гоните ли повторно...
 Не обидувајтесе
 Целиот свет сега го гледам
 Љубовните рани ги лекував со мирисот на кафето
 Испуканите усни веќе заздравеа
 Повторно со бела ружа во градината влегувам
 И вечерва повторно со мислите за неа ќе заспијам
 Несакам да ме разберете
 Таа не е веќе туѓа во моето срце

Навистина
 Вие сте само убијци на мечти
 Креатори на бескрајната болка
 Со човечки лик сте
 Припаѓате на друго време
 Живеете на друго место
 Тука
 Тука сте само лити сенки кои ветерот ќе ги однесе.

Утре или задутре ќе знаеш

Сакам да ти го позајмам шепотот од моите усни
 Невели веднаш не.....
 Го изговара најнежниот стих на љубовната поезиа
 Барем миг еден слушниго,кога не го земаш на твоите усни.

Сакам да ти го позајмам погледот од моите вжарени очи
 Невели навистина веднаш не....
 Те гледам во дивата паганска убавина покриена со твојата чедност
 Не ги спуштај трепките на миг,кога несакаш да гледаш до бесконечноста.

Сакам да ти позајмам еден такт или шум од моето срце
 Сега навистина замолчи
 Неговата тага ќе ја разбудиш,заедно слушнетого ветерот како пее
 Навистина замолчи,кога се плашиш од брановите и песните.

Сега ќе се провлечам кон вечноста
 Дали утре и задутре нешто ќе сакам
 Ќе знаеш по тежината на облаците

И повторно со утеха заспивам кажуваќи ноќна молитва
 Во Љубовта е понекогаш така,со песна се раѓаш,во песна умираш
 Дамарите заспиваат во тишината додека го допираат времето
 Кое осудува или теши,или проколнува луто.

Хиперактивна ноќ

Застани...да..тука..на тоа место...

Драга моја

Темнината само што не спристигнала

Вечерва небото ќе биде празно

Нема да се родат свездите

Ќе чекаат и тие љубопитно до мугрите

Некои љубоморни дождови раскажувале за тебе

И за мене

Сите птици сведочеа кога наивно го цртав твојот лик

На земјата, во прашината додека спиев

А ти, и твоите очи со боја на бадем нека го кротат мојот сладок немир

Додека го отворам срцето и душата

Ќе ја истурам сета боја што ја собрав во оваа пролет за тебе

Ликот твој ќе го насликам на небото

Вечноста ако се вљуби во тебе

Нема да бидам љубоморен

Насмевката ќе биде најубавата мајска ноќ

Очите најубавата кажана љубовна молитва

Косата последната заедничка ноќ што спие во мене

Градите најубавата игра со судбината

Телото поток без почеток и крај со вкусен извор

Нозете..ах тие корени кои земјата ја допираат така слатко

Хм...можеби ова е само

Емотивен жар на безграничните мисли

Или хиперактивни сништа родени во мигот

Во еден креативен и подсвесен свет.

Црни планини

Ги носам црните планини во мене
Со магли препокриени
Низ нив дуваат некои проклети северни ветрови
Нема веќе рамници плодни,ни пак долини со потоци
Има само една река брзак,тече секогаш после полноќ
Морам да молчам болката ја носи.

За ова и месечината незнае
Молчам, тајна е тоа моја
Никогаш нема да и кажам
Ни кога снегот бел ќе ги завее моите црни планини.

Се губам веќе во парчињата душа расфрлана насекаде
Но можеби и така е подобро
Со тајната своја без сон да скитам.

Чекори

Времето истече како низ песочен часовник
 Остана само уште еден одговор да се најди
 Уште колку чекори останаа до гробот да се стигне
 Тој сид вечен
 Наречиго незаборав
 Испишан со име и епитав од стихови тажни
 Без желби и сништа
 Само понекоја заборавена молитва

Што си ми сега ти
 Исушени капки крв во вените
 Заборавен печат во душата
 Изгубен лик во минатотот

Мртвата љубов на дланката ја носам сеуште
 Без болка и плач
 Само скрбот остана нечепнат
 Навистина што си ми сега ти во последните чекори.

Времево истече како низ песочен часовник
 Вечерва ќе го пуштам срцето да летне засекогаш
 Ќе остане тишината вечна
 И можеби два три чекори.

Чемер

Судбински сум поставен во камена позиција
 Со последни сили да го одживеам животот
 Ни шкртањето на катниците сега не ми помага
 Избегав гологлав, со забуцан нож во градите чемерни.

Јагнешките кожи ги отфрлија
 Ете таму во тој пекол од бучава
 Сега со новата крв ми се одмаздуваат
 Дишеќи со ветровите во лилави утра.

Ја пронајдов причината на болката
 Дланкиве здрвени ножот од градите го извлекоја
 Јас чекорам кон смрта со тежината на коските
 Бесмислено е да заставам, кобнички претчуства ме дробат.

Како безгрижна сојка обземена од љубов, без најмала возбуда
 На безимено место, на безимена хумка последната чинка ја прави
 Скаменет цвет на црн камен стави...прослови...или проклона
 Невидлива фиданка во височините биди, биди лик со нејасна насмевка.

Јас повторно се разбирам со себеси глаголеќи го тајниот јазик на срцето
 Истраи до поаѓањето, даде клетва пред олтарот на коленици
 Се молеше, веруваше, сега само слушаш нечие потајно скриено плачење
 Останувам завиткан во кора од тишина поклопена со сновиденија.

Чудесна жена

Се враќам во светот на своите тајни
 Не сонувам повеќе студена мраморна плоча
 Со бесилен кикот и млака тага само праша
 Ме сонуваш ли уште.
 Не реков пред да си отидам
 Оди моли се за неговиот грев
 Неговото сонце е малку потемно
 Разбудиму машки соништа
 Потоа величествено избришимуја насмевката
 Испијго жедно и неговиот извор на живот

Вколачки ноќи повторно одат
 Загатливо сомневање под клепките сноват
 Со очи на страст
 Пред изгревите тројца антихристи се будат
 На осој станаа љубезни
 Учат па глаголат за тајни среќавања
 Ветуваат слатки возбуди и јата морници.

Во привидна верска осаменост се сокри
 Лажеќи дека се откажала од оганот на пеколот
 Ставаќи на усни насмевка со илјада желби
 Тргна
 Во тајна печалба на туѓа душа
 Го опи со цветно вино
 Го изми со сребрена вода
 Се колни кутриот на топлината
 Се скаменува пред прагот на чудесна жена
 Не ја знае темната јадосаност на неродени соништа.

Чудно хоби

Јас сум продолжение на твојот крај
Но ти немислиш така
Ме прескокна и од постоењето замрсен чвор створи
Затвораќи ги сите видливи и невидливи врати на надежта.
И сега делеќи се себеси помеѓу сонот и јавето
Гледаш низ прозорот некои матни пространства
Уплашена првата понудена нежност ја прифаќаш
Несакаќи врз тебе да падне пајажината која твојата самотија ќе ти ја залепи.

Ќе дојдат и ладни празни ноќи кои копилиња чудни ќе родат
На секоја прва месечна недела глуви отчукувања на саатот ќе створат
Низ смрзнати мигови по некој сон ќе се привлече
Правеќи ја така белината нестварна.

Сега имам чудно хоби
Ги бројам деновите што останале непотрошени
Ги претворам во долги часови и мачни болни минути
Умираќи така тивко во секоја пишана и ненапишана приказна.

Самоодрекување на Поет и Граматник

Темни и молчечиви се овие беспак
 На кој сенките се кинат со свои тајни
 Палеќи го,топеќиго крстот во отров.

А некаде разбудената птица на песнопоецот
 Вкочанетата старост со прекрстени раце ја потрупа со оган
 Духот повторно низ векови му го провлече
 Му рече..копнеј повторно .

Мирисот на смрта етего клечи,се урна на коленици
 Стана нишка фатена во маѓија
 Меѓу црни карпи и полумртви сништа.

Безбели си рече низ мрморот
 Ова е призракот на мојата младост
 ме следи од дамнина,така сум жив насекаде
 додека крвта ми испарува и низ облеката.

Можев ли,или дали смеев да се гледам себеси крај неа
 Се креваше тогаш збиено липтање во црнките
 Неверував дека жена плачи со мртви солзи.

Во очите и блеснуваше влага
 Со крвава празнина во устата ја проколнува сегашноста
 Во исчекување е кон заедничката неизвесност.

Од своите врели дамари,додека ми шепоти крвта
 Со сиот бес на мојот род и се заканувам на иднината
 Мојот свет има свој поредок и во ова безредие.

Можеби вака чинодејствувам,незнамкаде
 Свечено тагувам
 Го нарекувам,самоодрекување на поет и граматник.

Та нели смртник бев.

Распнат меѓу свесното умирање
И несвесното живеење
Ги корнам последните крлушки од душата.

Црна крв потече
Поток од гревови сторени
Лаги кажани.вистини недокажани.

Јадови бучеа гласно
Чемери пукаа низ пискот гласен
Немирот последни сили збра.

Та нели смртник бев.

Некои ме нарекоа поет
Простете небев никогаш тоа
Проколнат хроничар кој низ времето скиташе.

Та нели смртник бев.

Некои ме нарекоа верник сум бил
Простете небев Никогаш тоа
Само мало заборавено зрнце од љубовта отфрлена..

Та нели смртник бев.

Да се поделиме како луѓе

Бездруго,вечерва кога и водата се нурнува всон
 Да се поделиме како луѓе
 Јас нема веќе да скрбам,не ми прилега да се расплинувам
 Закон си е закон,Космички,Божји,Човечки,како сакаш наречиго
 Виновен сум,сказаниејата на минатото ме сотреја
 Не ми си должна ништо,сега кога се доближувам до светлината.

Премал бев да те разберам,мислев грешница си била,ете
 Тоа ти биле само Макавеите,опијанета од тоа,зарем не
 Не спласна од тогаш,околу очите живи искри ти прскаат,
 Јас скрбно се насмевнувам,носен од дрвена полураскапана талига.

Доислушајме
 Завивам нели,болките не стивнуваат,враните се намножија околу
 Ќе заспијам нема да се огласам,патот ќе ти го осветлам
 Им бегам на мислите,гладен сум чуден сум
 Тоа е оној друг сон во мене што се таеше
 Изморен и притаен,проколнат од бољари горди,прогонуван
 Неприфатен од голтраци,очекуваш да залипам.

Не заслужив сожаление,ризницата од сказанија се потроши,
 А ти ако имаш малку милост,не покривај ме со плочата на забитост.
 Мислев неможевме еден без друг,не подели ненужна нежност
 Убедени дека се познаваме,а ете минатото умре бргу
 Не ти се исповедам,и не барам прошка,грешник сум
 Ќе платам со уште сто години самотија.

Глува бесплотна ронка сум,потсетувам на камен црн,
 Ја почитувам земјата,неа барем не ја мамам
 Веќе јаремот и веригата не ми се живот.
 Газев врелина од пепел,и нејасни врвици
 Немам веќе волчја челуст.

Ајде да се поделиме како луѓе
 Во глобките ми лежи веќе наталожен мрак
 Мраморот веќе ми е издлабен
 Јас веќе прочитав ,крвта веќе ми онемува,болскотот стана сенка

Ајде да се поделиме како луѓе
Да не бидам веќе ехо на некој твој заборавен ден
Лик што си го избришала од твоето сознание
Се извлекувам од себе, малку згрчен
Не шепотам немо
Беше моја секојдневна покривка во сонот
Се колнам, Скот бев

Ајде да се поделиме како луѓе
Малку се плашам, од зелениот моф
Северните сенки се згуснуваат насекаде
Некрстени души игри спремаат
Во ладни камени одаи
Безбели ќе станам плен на нечисти сили.
Никој неможе ни со молитва ни со маѓија
Да ми го врати животот.

Рецензија

Човекот секогаш одлучува подолго да се задржи во лошите работи. Така било секогаш, и така ќе остане. Ако денес ме повредиш, ќе се сеќавам на болката дури и по смртта. Ако денес ме прегрнеш и кажеш нешто што ќе ме насмее, ќе заборавам во наредните две минути. **Тоа е човекот. Суштество кое секогаш го одбира болниот пат, а ја заборава среќата.**

Со години слушаме дека она за што вреди да живееме е среќата, но дали навистина сите живееме за неа? Некогаш човек повеќе сака да биде расплачен, бидејќи не се задоволува со ништо што е до него, и среќата ја бара во работите кои можеби никогаш нема да ги има. Зошто едноставно не научиме да бидеме среќни со она малку што го имаме?

Дали сите се покоруваме пред насмевката и позитивните мисли? Никогаш не си одгатнав зошто кога сум среќна брзо барам причина поради која повторно би се расплакала. Никогаш не си одгатнав зошто подобро се чувствувам со песимизам и солзи во мене. Никогаш. Дали сите гледаме еднакво кон среќата? Дали сите се среќни кога имаат празен џеб а полна преградка? Или ако мене тоа ме прави среќна, кај другиот предизвикува болка, бидејќи парите го прават среќен. Еднаш оддамна, во моето маало, разговарав со стара жена која живбееше сама, и повлечена, вдовица, која кажуваше напати дека повеќе е среќна сама отколку додека била во Брак. секогаш во голема мера мистериозна. Тој ден бев многу тажна бидејќи мојот Дедо со кого пораснав замина во друг свет. Жената ме погледна со нејзините чудесни сини очи, и ме запраша дали ги забележувам лузните по нејзиното тело. Почна една по една да ми ги покажува. Малата линија под левото око, вдлабнатината на дланката, оштетената кожа од изгореница на десната нога. Потоа се замисли и рече „Секогаш мислам само на нив, и на болката

која сум ја почувствувала во моментите кога овие лузни биле направени. Тоа ме убива ќерко, не ми дозволи во сеќавањата да си ги зачувам убавите мигови. Миговите на среќа. И денес, сум несреќна, со голема болка во срцето, зошто? Затоа што дозволив сеќавањето за болката да ми ја избрише среќата. Немој и ти да го дозволиш тоа".Тогаш не ја сфатив што точно сакаше да ми каже, но денес, после многу години, знам дека жената ја зборуваше вистината.

Болката живее и станува вечна затоа што ние ја храниме, а среќата умира и згаснува затоа што дозволуваме да венее над немилосрдното сонце, бидејќи не ја полеваме со вода...

Дали постои човек кој го достигнал својот врв, својата кулминација со својата јуначка сила, со мудроста и добрината? Човек кој е чесен, предан на својата нација, човек кој претставува исклучок во општеството? Размислувам, прашувам, но како одговор го добивам ехото на тишината. А во моите раце стои Смарагдни записи,дело на Чернодримски,кое не само што вреди да се прочита,туку вреди и да се запамети оваа стихозбирка,каде и покрај сета болка,тој продолжува и понатаму да оди кон сопствената среќа,неплашеќи се од поставените животни бариери.

Милена Арсова

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Смарагдни Записи

Скопје 2010 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Смарагдни Записи 2010 година 102 страни

ISBN-10 608-4778-44-5

ISBN-13 978-608-4778-44-8

EAN 9786084778448

